

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5CoCsp/68/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7621200324
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 07. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Adriana Murínová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7621200324.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Adriany Murínovej a členiek JUDr. Zuzany Stolárovej a JUDr. Slávky Zborovjanovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO 35724803, zast. Remedium Legal, s.r.o., so sídlom tamtiež, IČO: 53 255 739, proti žalovanej: M. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. XXX, o zaplatenie 496,60 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 12. júla 2021, č.k. 16Csp/15/2021-127, takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej len súd prvej inštancie alebo len súd) napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi. Rozhodol tak o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal zaplatenia sumy v žalobe bližšie vyšpecifikovanej titulom dlhu zo zmluvy o poskytovaní verejných služieb uzatvorenej medzi žalovanou a predchodcom žalobcu dňa 16.11.2017, ktorá bola postúpená na žalobcu na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.3.2019.

2. Vec právne posúdil podľa § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 2, § 526 ods. 1 a 2, § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení účinnom k 16.11.2017, § 43 ods. 1 písm. a), § 43 ods. 12 písm. b), § 44 ods. 1, ods. 10 písm. b) a ods. 14 tohto zákona, § 39, § 52 ods. 1 až ods. 4, § 53 ods. 1 až ods. 3 OZ, pričom zhodnotil, že zmluva o poskytovaní verejných služieb zo dňa 16.11.2017, na základe ktorej predchodca žalobcu poskytoval žalovanej príslušné programy služieb je spotrebiteľskou zmluvou, preto sa na ňu vzťahujú ust. § 52 a nasl. OZ. V ďalšom sa vysporiadal s otázkou aktívnej vecnej legitímácie, pričom dospel k záveru, že žalobu je potrebné zamietnuť, nakoľko na strane žalobcu nie je daná aktívna vecná legitímácia. V konaní nebolo preukázané, že medzi obchodnou spoločnosťou DIGI Slovakia, s.r.o., ako pôvodným veriteľom pohľadávky a jej príslušenstva, ktorej úhrady sa žalobca voči žalovanej domáha a samotným žalobcom došlo k platnému postúpeniu pohľadávky. Rozhodujúcou okolnosťou bola okolnosť, že sa jedná o spotrebiteľský spor. Ďalšími skutočnosťami bolo naplnenie podmienok podľa zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách: preukázateľné zaslanie písomnej výzvy telekomunikačného podniku dlžníkovi (v omeškaní) a následné dlžníkovu nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní, pretože v tomto prípade zákon o elektronických komunikáciách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Žalobca síce súdu predložil prípis zo dňa 16.8.2018 adresovaný žalovanej a označený ako odstúpenie od zmluvy o poskytovaní verejných služieb, ktorý okrem iného mal predstavovať aj výzvu na úhradu dlžnej sumy 88,10 Eur, súčasne žalobca nepreukázal, kedy bol tento prípis žalovanej doručený, resp., že jej bol vôbec doručovaný

(t.j. daný na poštovú prepravu). Mal za to, a to v zmysle judikatúry Najvyššieho súdu SR v prípade obdobného znenia zákona o bankách, že žalovanej mala byť výzva na splnenie jej omeškaných úhrad preukázateľne zaslaná, pričom takýmto smerom sa uberá aj rozhodovacia činnosť slovenských súdov (napr. rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co/328/2017 zo dňa 30.5.2019, príp. sp.zn. 12Co/151/2018 z 19.9.2019). Požiadavka preukázateľného doručovania uvedeného prípisu žalovanej v konečnom dôsledku vyplýva aj zo samotného zmluvného vzťahu medzi predchodcom žalobcu a žalovanou. Podľa § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z. takáto výzva na splnenie dlhu zo strany žalovanej pred postúpením uvedenej pohľadávky musí mať písomnú podobu a v prípade, že sa písomná výzva doručovala žalovanej ako tzv. kvalifikované oznámenie, musela sa jej buď doručiť, čo by potvrdzovala ňou podpísaná doručka alebo vrátiť ako nedoručená zásielka s informáciou o jej uložení a nevyzdvihnutí adresátom (časť VIII „Oznamovanie, doručovanie“, bod 3 Všeobecných podmienok na poskytovanie verejných služieb spoločnosti DIGI Slovakia, účinných od 1.3.2017). V prípade, ak sa doručovala ako tzv. bežné oznámenie, žalobca nepreukázal jej doručenie judikatúrou najvyššieho súdu akceptovanou fikciou doručenia. Podľa tejto sa listiny považujú za doručené do sféry ich adresáta momentom ich uloženia do poštovej schránky žalovaného, resp. vhodenia oznámenia o uložení tejto zásielky na pošte do poštovej schránky s možnosťou si jej vyzdvihnúť v odbernej lehote (porovnaj uznesenie NS SR sp.zn. 4Obdo/73/2016, príp. 5Cdo/129/2010), pričom v tomto smere sa nepreukázalo splnenie žiadnej z uvedených podmienok. Súd tiež poznamenal, že podľa platnej judikatúry v prípade sporu o doručenie písomnosti, dôkazné bremeno o doručení písomnosti zaťažuje odosielateľa (porovnaj rozsudok NS SR sp.zn. 5Cdo/36/2020). Okrem toho súd poukázal ešte na skutočnosť v súvislosti so znením bodu 4 časť VIII Všeobecných podmienok na poskytovanie verejných služieb spoločnosti DIGI Slovakia, účinných od 1.3.2017, podľa ktorého znenia, v prípade bežného oznámenia by sa malo považovať oznámenie za doručené po 4. kalendárny deň po jeho odoslaní (tzv. fikcia doručenia). Aj pokiaľ by žalobca preukázal odoslanie predmetného prípisu vykonaného v súlade s § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z., nebolo túto fikciu o doručení možné považovať za smerodajnú, nakoľko súdna prax zaujala k takémuto postupu odmietavé stanovisko. Podľa judikatúry najvyššieho súdu, dohodou zmluvných strán nemožno platne dojednať nevyvrátiteľnú domnienku, ani fikciu, že určitá zásielka obsahujúca právny úkon, sa považuje za doručenú len na základe jej odoslania bez toho, aby došla do sféry adresáta. Podľa tohto názorového prúdu fikcia doručenia neobstojí ako platne dojednaná pre jej rozpor s § 45 ods. 1 OZ v spojení s § 39 OZ. Je neprípustné, aby k vzniku, zmene alebo zániku práv a povinností účastníkov právnych vzťahov, dochádzalo na základe prejavu vôle konajúceho subjektu bez toho, aby mal adresát minimálne objektívnu možnosť sa s týmto úkonom oboznámiť, pretože právny úkon uskutočnený jednou osobou, významný pre inú osobu, musí dôjsť do jej dispozičnej sféry. Dispozičná sféra adresáta je vymedzená zmluvne dohodnutým doručovacím režimom, t.j. kontaktnými adresami účastníkov alebo určením kontaktnej osoby s tým, že doručenie písomnosti je účinné už tým, že sa doručí do dohodnutého miesta alebo určenej osobe. Týmto okamihom sa zásielka dostáva do sféry adresáta a nie je dôležité, či sa adresát s obsahom zásielky zoznámil, alebo nie (porovnaj rozsudok NS SR sp.zn. 5Cdo/36/2020). Vzhľadom na uvedené tak nebolo preukázané splnenie podmienok uvedených v § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z., na základe ktorých by sa dalo postúpenie pohľadávok voči žalovanej, ktoré sú predmetom tohto sporu, z postupcu na žalobcu ako postupníka považovať za súladné so zákonom, a teda za platné. Zdôraznil tiež, že bolo povinnosťou súdu posúdiť ex offo nekalý charakter niektorých podmienok v spotrebiteľských zmluvách, a teda aj otázku platnosti či neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok zo spotrebiteľského sporu bez ohľadu na to, či žalovaná ako spotrebiteľ uvedené namietala, alebo nie. Žalobca v danom spore nielenže nepreukázal doručenie vyššie uvedeného prípisu žalovanej, ale dokonca ani neuviedol, kedy mal tento prípis byť žalovanej doručený tak, aby sa dalo posúdiť splnenie požiadaviek podľa spomínaného § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z. Tým súd poprel argumentáciu žalobcu o tom, že podľa § 151 ods. 1 CSP žalovaná žiadnym spôsobom nenamietala existenciu, resp. nepoprela existenciu ani zánik zmluvného vzťahu, a teda preukázanie vzniku a zániku zmluvného vzťahu je nesporným skutkovým tvrdením, ktoré nie je potrebné dokazovať, čím podľa názoru žalobcu je zrejme preukázané aj doručenie uvedeného prípisu zo 16.8.2018. Navyše, súd poznamenal, že ani samotné relevantné oznámenie o postúpení pohľadávky v prípade spotrebiteľských sporov bez ďalšieho nezakladá aktívnu legitímáciu žalobcu na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd nemá povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Vzhľadom na nesplnenie podmienok vyžadovaných v § 43 ods. 3 zákona č. 351/2011 Z.z., a síce podmienky preukázateľného zaslania (doručovania) odstúpenia od zmluvy o poskytovaní verejných služieb zo dňa 16.8.2018 ako písomnej výzvy na úhradu dlžnej pohľadávky zo strany DIGI Slovakia, s.r.o. žalovanej, nie je cesia tejto pohľadávky podľa tohto osobitného predpisu dovolená, čo má za následok, že zmluva

o postúpení pohľadávok je absolútne neplatná pre jej rozpor so zákonom, na ktorú neplatnosť súd musí prihliadať z úradnej povinnosti. Preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil podľa § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 a 2 CSP s tým, že pomer úspechu žalovanej bol 100%, na základe čoho by žalovanej vznikol nárok na plnú náhradu trov konania. Žalovaná si však trovy konania neuplatnila, ani nebola procesne aktívne činná, a preto súd s použitím článku 4 ods. 2 CSP vychádzal z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s článkom 17 Základných princípov CSP súd povinný rozhodnúť tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva.

3. Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie v celom rozsahu z odvolacích dôvodov, podľa ktorých súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa názoru žalobcu v konaní bolo preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladá § 43 ods. 13 zák. o elektronických komunikáciách, ktorý súčasne odcitoval. K zákonným podmienkam, postačujúcim na účelné postúpenie pohľadávky v zmysle tohto zákonného ustanovenia dôvodil, že ide o podmienku výzvy účastníka na splnenie jeho peňažného záväzku a podmienku omeškania účastníka so splnením peňažného záväzku nepretržite dlhšie ako 90 dní. Mal pritom za to, že pôvodný veriteľ vyzval žalovanú na splnenie dlhu okrem iného aj prostredníctvom odstúpenia od zmluvy o poskytovaní verejných služieb zo dňa 16.8.2018 a jednotlivými faktúrami ako faktúrami za poskytované služby žalobcu pre žalovanú. V tejto súvislosti mal za to, že pôvodný veriteľ písomne upozornil žalovanú o jej vyúčtovaných a dlžných záväzkoch voči veriteľovi za spotrebované služby vo všetkých vystavených faktúrach a dokonca odporučil ich splatenie v určenej lehote splatnosti v každej z predmetných faktúr, ako aj odstúpením od zmluvy zo dňa 16.8.2018, ktorá je zároveň aj relevantnou výzvou podľa § 43 ods. 13 Zákona o elektronických komunikáciách. V tejto súvislosti odkázal na uznesenie Krajského súdu v Trnave sp.zn. 9CoCsp/81/2020. Súčasne zdôraznil, že v konaní tvrdil a naďalej tvrdí, že odstúpenie od zmluvy o poskytovaní verejných služieb zo dňa 16.8.2018, ako aj jednotlivé faktúry, boli žalovanej zasielané. O tom svedčí aj skutočnosť, že žalovaná využívala služby žalobcu minimálne od 12/2017 až do 10/2018, kedy prestala platiť vystavené faktúry za poskytované služby. Pre úplnosť dodal, že spomínanými písomnosťami pôvodný veriteľ vyzval žalovanú k dobrovoľnej úhrade dlžných súm, pričom sa snažil jej dať relevantnú možnosť na uhradenie jej peňažného záväzku, pričom jej bolo opakovane zdôraznené, že je v omeškaní a v prípade neuhradenia peňažného záväzku za poskytovanie služieb, má postupca právo obmedziť alebo prerušiť poskytovanie služieb, k čomu z dôvodu nedodržania platobnej disciplíny aj došlo. Nad rámec poukázal na skutočnosť, že k samotnému postúpeniu pohľadávky došlo v zmysle zmluvy o postúpení pohľadávok ku dňu 27.3.2019, pričom do omeškania s plnením peňažného záväzku sa žalovaná dostala v zmysle predložených faktúr už v roku 2018. Z toho dôvodu považoval ďalšiu podmienku za splnenú, a to podmienku omeškania žalovanej so splnením peňažného záväzku nepretržite, dlhšie ako 90 dní. V ďalšom po odcitovaní § 150 ods. 1 a § 151 ods. 1 CSP poukázal na to, že skutkové tvrdenia ohľadom doručenia odstúpenia od zmluvy o poskytovaní verejných služieb a tiež samotných faktúr neboli protistranou popreté, a preto ich mal súd považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia. Preto zastával názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Žalobca počas celého konania aktívne tvrdil a ďalej tvrdí, že predmetné odstúpenie od zmluvy, ako aj vystavené faktúry, boli žalovanej doručované, zo strany žalovanej počas celého konania nedošlo k popretiu týchto tvrdení, a preto sa nestotožnil s názorom súdu prezentovaným v bode 57. napadnutého rozhodnutia, v zmysle ktorého súd poukázal na analytickú právnu vetu uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS 246/2019 zo dňa 11.6.2019. V tejto súvislosti odkázal tiež na komentár Civilného sporového poriadku vydavateľstva C.H.Beck, autora Števek z roku 2016 na str. 573, podľa ktorého v sporovom konaní súd nevykonáva dôkazy na preukázanie nesporných skutkových tvrdení strán a nesporné skutkové tvrdenia si súd osvojí ako zistený skutkový stav, z ktorého vychádza v meritórnom rozhodnutí; iba účinne popreté skutkové tvrdenie sa považuje za sporné. Mal preto za to, že súd de facto popieral skutkové tvrdenia strán sporu, ktoré bolo potrebné podľa § 151 ods. 1 CSP považovať za nesporné. Pokiaľ mal súd pochybnosti o skutkových tvrdeniach žalobcu ohľadom doručovania výziev zo strany postupcu, mohol sa napríklad dopytovať žalovanej, prípadne postupcu, za účelom predloženia dôkazov na preukázanie týchto žalobcových tvrdení, resp. na vyjadrenie k takto uvedeným skutkovým tvrdeniam žalobcu. Súd tak podľa jeho názoru nepostupoval podľa § 295 CSP, nakoľko žiadne takéto dôkazy nevykonával, ale naopak, z pozície pomyselného advokáta a zástupcu žalovanej ako spotrebiteľky, aktívne rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu a napriek ich nepopretiu

zamietol žalobu pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie. V kontexte uvedeného odcitoval relevantné časti rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave sp.zn. 6CoCsp/28/2020, Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7CoCsp/9/2021, Krajského súdu v Trnave sp.zn. 11CoCsp/17/2020, Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 17CoCsp/54/2020 a Krajského súdu v Košiciach sp.zn. 11Co/295/2019. Mal preto za to, že súd prekročil svoje právomoci a porušil zásadu vyjadrenú v článku 1 CSP, ktorým postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V neposlednom rade sa nestotožnil ani so závermi súdu, ktorý domnelú neplatnosť postúpenia uplatňovanej pohľadávky napriek riadnemu a preukázanému oznámeniu postupcu o postúpení tejto pohľadávky na žalobcu automaticky spojil s nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a tým k zamietnutiu žaloby. Zmluva o postúpení pohľadávok nebola nikdy súdom vyhlásená za neplatný právny úkon, a preto na ňu tak ani nemožno nazeráť. Mal za to, že aj v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok, by žalobca mal aktívnu vecnú legitímáciu na uplatnenie predmetnej pohľadávky na základe oznámenia o postúpení pohľadávky, keďže účinkom oznámenia o postúpení pohľadávky je skutočnosť, že dlžník môže docieľiť zánik záväzku plnením postupcovi, ako aj postupníkovi, a to bez ohľadu na platnosť alebo neexistenciu zmluvy o postúpení pohľadávky, a to bez obavy, že by jeho plnenie predstavovalo bezdôvodné obohatenie jedného z takto domnelých veriteľov. Vo veci konajúci súd však na oznámenie o postúpení pohľadávky cez túto prizmu (ustálenú rozhodovaciu prax) nenazeral a svojím rozhodnutím docielil právnu neistotu dlžníka vo vzťahu k tomu, kto je jeho veriteľom a komu má dlh plniť. V tejto súvislosti odkázal na niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR a tiež rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Obo/1/2009, podľa ktorého dlžník nielenže nemá povinnosť, ale ani právo zisťovať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Závery súdu prvej inštancie sú tak v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít. Zo všetkých uvedených dôvodov navrhol preto odvolaciemu súdu rozsudok zmeniť tak, že žalobe vyhovie a žalobcovi prizná náhradu trov konania, resp. rozsudok zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

4. Žalovaná sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

5. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu ako podané včas oprávnenou osobou proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a z hľadísk uplatnených odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

6. Odvolateľ v odvolaní uplatnil odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP, ktoré podľa názoru odvolacieho súdu neboli naplnené.

7. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje správnosť jeho dôvodov a na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia a k odvolacím námietkam žalobcu dopĺňa nasledovné.

8. Predmetom konania je peňažná pohľadávka, ktorá mala vzniknúť žalovanej s súvislosťou so zmluvou uzatvorenou medzi predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 16.11.2017 podľa zákona č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách v znení neskorších zmien a predpisov s tým, že žalobca odvodzuje svoju aktívnu legitímáciu od zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej s DIGI SLOVAKIA s.r.o. v roku 2019.

9. V danom prípade nebolo sporné, že predmetná zmluva zo 16.11.2017 predstavuje spotrebiteľskú zmluvu, ktorá sa riadi osobitným zákonom (zákonom č. 351/2011 Z.z.).

10. Spotrebiteľský charakter predmetného sporu má význam z hľadiska skúmania aktívnej legitímácie žalobcu, ktorý si pohľadávku uplatňuje voči žalovanej ako spotrebiteľke z titulu postúpenia, a to aj v prípade jej pasivity, pričom vzhľadom na znenie § 43 ods. 13 zákona č. 351/2011 Z.z. ani relevantné oznámenie postupcu o postúpení bez ďalšieho nezakladá aktívnu legitímáciu postupníka.

11. Odvolaciemu súdu sa žiada povedať, že v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1 Cdo 147/2017 z 24.4.2018, ktorý bol publikovaný v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (R 60/2018) dovolací súd uviedol, že osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie pohľadávky potrebné. Napriek tomu, že najvyšší súd vo svojom rozsudku riešil podmienky vyplývajúce z § 92 ods. 8 zákona o bankách, jeho závery sú aplikovateľné

aj na prejednávany prípad, ktorého základom je zákon č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách ako zákon špeciálny (podobne ako zákon o bankách) vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Dovolací súd konštatoval, že „následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 OZ), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky (z úradnej povinnosti). Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť“.

12. Odvolateľ preto neopodstatnene namietal, že žalobca mal aktívnu vecnú legitímáciu na uplatnenie predmetnej pohľadávky na základe oznámenia o postúpení pohľadávky, a to bez ohľadu na platnosť alebo neexistenciu zmluvy o postúpení pohľadávky. V kontexte uvedeného odvolací súd nemohol prihliadnuť ani na odvolateľov poukaz na rozhodnutie NS SR sp. zn. 10Bdo 1/2009, ktorý riešil postúpenie pohľadávky výlučne podľa ustanovení Občianskeho zákonníka bez potreby súčasnej aplikácie tiež akéhokoľvek osobitného predpisu (napr. zákona o bankách alebo zákona o elektronických komunikáciách), ktorý modifikuje zákonnosť postúpenia o ďalšie podmienky. Napokon, pokiaľ odvolateľ odkázal na niektoré rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky (sp. zn. 32Cdo/4511/2009, sp. zn. 29Cdo/4868/2009 a pod.), ani z nich nevyplýva posudzovanie postúpenia podľa osobitných predpisov, preto tieto rozhodnutia nemožno aplikovať na prejednávany prípad a navyše tieto rozhodnutia netvoría ustálenú rozhodovaciu prax slovenských súdov.

13. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že súd prvej inštancie v súvislosti s naplnením podmienky písomnej výzvy podniku predchádzajúcej postúpeniu pohľadávky (§ 43 ods. 13 zák. o elektronických komunikáciách) správne zohľadnil, že písomnosť - Odstúpenie od zmluvy mala predstavovať tiež výzvu na plnenie. Za správny je potrebné považovať jeho následný záver o tom, že žalobca v konaní nepreukázal, kedy bola predmetná písomnosť žalovanej doručená, resp. žeby jej bola vôbec doručovaná (daná na poštovú prepravu). V kontexte uvedeného súd správne odkázal na princíp doručovania (hmotno)právných úkonov podľa § 45 ods. 1 OZ, ktorý upravuje režim doručovania hmotnoprávných úkonov tak, že prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď k nej dôjde. V danom prípade sa jedná o tzv. teóriu dôjdenia. Dôjdením prejavu vôle do dispozičnej sféry adresáta sa završuje proces účinného doručenia právneho úkonu a od tohto momentu je právny úkon pre konajúci subjekt záväzný a nemožno ho jednostranne odvolať (pozri uznesenie NS SR sp.zn. 5Cdo/129/2010, tiež uznesenie NS SR 3Cdo/43/2019). Písomná výzva pred postúpením pohľadávky (hoci aj v podobe odstúpenia od zmluvy) v zmysle § 43 ods. 13 zákona o elektronických komunikáciách predstavuje jednostranný hmotnoprávny úkon, ktorého naplnenie závisí od toho, či tento prejav vôle sa dostal do dispozičnej sféry adresáta, t.j. dlžníka, a teda, či voči osobe, ktorej bol určený, súčasne pôsobí.

14. Z vyššie uvedeného možno vyvodiť, že pre naplnenie teórie dôjdenia síce na strane jednej postačuje reálna možnosť adresáta oboznámiť sa s prejavom vôle (nevyžaduje sa skutočné doručenie a prevzatie písomnosti zachytávajúcej právny úkon), avšak na strane druhej iba tvrdenie o tom, že predmetný hmotnoprávny úkon bol spracovaný (o čom niet pochyb) a príp. aj odoslaný (na poštovú prepravu), hoci by išlo o preukázanú okolnosť, podmienku dôjdenia nenapĺňa.

15. Pokiaľ v konečnom dôsledku súd prvej inštancie napriek existencii písomnosti -odstúpenia od zmluvy mal za to, že žalobca nepreukázal, že predmetnú písomnosť zároveň žalovanej doručil, jeho záver je potrebné považovať za správny.

16. Odvolací súd nepovažuje za dôvodnú ani odvoláciu námietku v časti, v ktorej odvolateľ mal za preukázané splnenie podmienky predchádzajúcej písomnej výzvy podľa § 43 ods. 13 zák. o elektronických komunikáciách jednotlivými faktúrami, na základe ktorých žalovaná plnila za poskytované služby. K tomu odvolací súd uvádza, že jednotlivé faktúry nemožno považovať za výzvu predpokladanú podľa § 43 ods. 13 zák. o elektronických komunikáciách, pretože aj keď na ich základe bola žalovaná vyzývaná na peňažné plnenie, vždy išlo o výzvu na plnenie, ktorého splatnosť mala v budúcnosti iba nastať, teda nie o výzvu na plnenie dlhu (omeškanej pohľadávky), čo zodpovedá výzve podľa § 43 ods. 13 zák. o elektronických komunikáciách.

17. Napokon odvolací súd zdôrazňuje, že preskúmavanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (na strane žalobcu) alebo pasívnej (na strane žalovanej) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiaden z účastníkov konania nenamietal

(por. napr. rozsudok NS SR sp. zn. 2Cdo 205/2009). V kontexte uvedeného neobstojí odvolacia námietka v časti, v ktorej odvolateľ apeloval na nesporné skutkové tvrdenia podľa § 151 ods. 1 CSP osobitne za situácie, ak žalobca v konaní nikdy netvrdil, že sa písomná výzva podľa § 43 ods. 13 zák. o elektronických komunikáciách dostala do dispozičnej sféry žalovanej v zmysle už spomínanej teórie dôjdenia podľa § 45 ods. 1 OZ.

18. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny v zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP potvrdil, vrátane výroku o trovách konania na súde prvej inštancie.

19. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný, nemá preto nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej nevznikli žiadne preukázateľné trovy, preto odvolací súd stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

20. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).